

GONIEC KRAKOWSKI

Redakcja i Administracja
Kraków, ul. Dunajskiego Nr. 7.
Telefon 2502. — P.K.O. Nr. 140.011.

40M

Prenumerata wynosi w Krakowie miesięcznie mk 1200, z odnośzeniem do domu mk 1300, zamiejscowa mk 1300, zagranicą mk 1.600.

BEZPARTYJNY DZIENNIK ILUSTROWANY

Nr. 193. — Rok V.

Kraków, Wtorek 18 lipca 1922 r.

Red. naczelny KRZYWY ANTONI

Przemytnictwo na granicy wschodniej.

Mimo zakazów i ścisłej kontroli na naszych kresach wschodnich kwitnie w dalszym ciągu przemytnictwo różnych towarów do Bolszewii, zwłaszcza zaś wódek i spirytusu. Na rycinie powyższej widzimy przemytników w ostępach polskich, przekradających się z zapasami spirytusu ku granicy bolszewickiej.

DR. IGNACY DZIEDZIC.

Stosunki polityczne i gospodarcze w dzisiejszej Polsce.

LASY.

Polska przed wojną wywoziła dużo drewna, które eksportowano przeważnie przez Gdańsk, używając w tym celu taniej drogi wodnej, a mianowicie Wisły z jej dopływami; część drewna szła też na zachód przez kanał bydgoski. Posiadamy tak wielkie bogactwo drewna, że wystarczy nam drewna dla naszego przemysłu drzewnego, a oprócz tego na wywóz. Również tutaj, podobnie jak przy przemyśle rolniczym, powinno być naszym staraniem, aby jak najmniej wywozić drewna surowego lub półsurowego, a jak najwięcej wyrobów drzewnych.

Obecnie przeważna część naszego eksportu drzewnego koncentruje się w Gdańsku.

Nasz drzewostan zajmuje przeciętnie do 23% powierzchni Polski. Ogólna powierzchnia lasów w Polsce bez bogatego w lasy województwa wileńskiego wynosi 8,879.982, t. j. okragło 9 milionów hektarów. Gdy dołączymy do tego obszerne lasy woj. wileńskiego, lesistość będzie większa, niż 23%. W porównaniu z innymi państwami Polska znajduje się w tyle jedynie za Finlandyą, Szwecyą, Norwegią, Bułgarią, Jugosławią i Portugalią. Jeżeli atoli uwzględnimy dużą powierzchnię Polski, zwłaszcza w stosunku do państw, wymienionych na końcu, okaże się, że Polska pod względem lesistości i bogactwa drewna zajmuje wybitne miejsce. Silny eksport będzie możliwy zwłaszcza z terytorium wschodnich, gdzie lesistość dochodzi do 26%, zaś na jednego mieszkańca wypada 0,56 ha lasu, podczas gdy według obliczeń naukowych można drzewo wywozić, gdy na mieszkańca wypada około 0,35 ha lasu.

Według danych statystycznych Głównego urzędu przywozu i wywozu za 1920 r. wywóz z Polski wynosił ogólnie 257,8 milionów kg, wartości 37,6 milionów franków szwajcarskich. W tem na eksport drewna surowego i częściowo obrabionego wypada 39,5 milionów kg, wartości 6,2 milionów franków szwajcarskich. Drzewo stanowiło zatem przeszło 16% naszego wywozu w 1920 r. i przedstawia poważną pozycję w naszym bilansie handlowym.

ZASOBY GORNICZE.

Pierwszorzędne znaczenie w życiu gospodarczym odgrywają bogactwa kopalniane. Anglia, a następnie Niemcy w ostatnich 50-ciu latach, wreszcie Stany Zjednoczone Am. Północnej zawdzięczają swój rozwój przeważnie wielkim zasobom kopalnianym, zwłaszcza węgla i żelaza oraz innych materiałów. Jeżeli jeszcze złoży się że w niewielkiej odległości od siebie znajdują się kopalnie węgla i rud żelaznych i t. p. do nośny obszar ma zapewniony pomyślniejszy rozwój, niż gdyby odkryto tam kopalnie złota. Pod tym względem stosunki w Polsce przedstawiają się korzystnie, zwłaszcza od czasu, gdy Polsce przypadła część Górnego Śląska wraz ze znajdującymi się tam kopalniami i fabrykami.

WĘGIEL.

Węgiel znajduje się na Śląsku Górnym i Cieszyńskim oraz w zagłębiu dąbrowskim i krakowskim. Zapasy węgla kamiennego wynoszą na polskich obszarach z wyjątkiem Górnego Śląska kilkanaście miliardów ton, zaś na samym polskim Górnym Śląsku około 55 miliardów ton. Ważnem jest, że na Górnym Śląsku znajduje się węgiel koksujący, bardzo ważny w prze-

Bolszewicy rozbili konferencję haską.

Wiedeń. (PAT.) „Neue Fr. Presse“ donosi, że konferencja jest już rozbita. Rosyanie i państwa zachodnie wzajemnie przypisują sobie winę niepowodzenia komisji. Rosyanie uważają za przyczynę niepowodzenia obrad odmówienie im kredytów, a państwa zachodnie za powód rozbitcia podają, że Rosyanie nie chcieli uznać swych długów i nie chcieli poczynić ustępstw w kwestyi własności prywatnej. Państwa zachodnie zamierzają podpisać protokół końcowy, w którym będzie wskazane, że niepowodzenie obrad jest następstwem stanowiska Rosyan. Krassin miał w

ostatniej chwili otrzymać z Moskwy nowe instrukcje, które mają podobno zawierać nowe koncesje, zwłaszcza w kwestyi kolei. Nie przypuszczają jednak, by to miało zmienić losy konferencji.

Pisma prawicowe włoskie witają z radością rozbitcie konferencji haskiej. „Tribuna“ przypisuje Litwinowowi odpowiedzialność za to, że Europa dalej pozostanie oddzielną od Rosyi. Także i pisma lewicowe stwierdzają winę Rosyan w rozbitciu rokowań.

Święto zjednoczenia G. Śląska z Polską.

Uroczysty obchód w Katowicach.

(Telefonem od własnego korespondenta)

Dzień wczorajszy był ukoronowaniem szeregu uroczystości, jakimi naród polski uczcił powrót ziemi śląskiej po wiekach niewoli na łono matczyne. W Katowicach, jako siedzibie województwa, odbyła się wspaniała uroczystość ostatecznego, odcykalnego przejęcia woj. śląskiego we władanie Rzeczypospolitej polskiej.

Uroczystość wypadła niezwykle imponująco. Zjechały na nią obrządnym rzesze ze wszystkich stron Polski. Szczególnie licznie przybyli goście z Warszawy i Krakowa. Zjechali ministrowie: Kamiński, Darowski, Chodźko, Marynowski, kil-

ku wiceministrów i szereg wyższych urzędników, zjechało około 50 posłów z marsz. Trampczyńskim na czele, reprezentujących wszystkie stronnictwa Sejmu, z wyjątkiem jednej PPS.

Rano odegrała orkiestra pobudkę, o w pół do 8-mej nastąpiło powitanie przybyłych z Warszawy gości na dworcu kolejowym, zaś o 9-tej odbyła się uroczysta msza koło parku Kościuszki. Przez członków rządu i reprezentantów władz miejscowych wojska itd. pojawiło się mnóstwo delegacji górnośląskich w strojach ludowych. (Ciąg dalszy na str. 2-ej).

Bogactwa Górnego Śląska.

Wydobyta z kopalń rudę żelazną przewozi się na Górnym Śląsku przy pomocy małych ręcznych wózków do hut, gdzie ulega ona prażeniu i odpowiedniemu preparowaniu. Na rysunku powyższej widzimy taką zwózkę rudy żelaznej w kopalni Bloch pod Tarnowskimi Gorami.

Nocne przygody prowincjonalnego urzędniczka.

Małżonek ukarany za zdradę swej żony.

Niemaż to jak nocne życie paryskie! W wesolem towarzystwie przy stoliku kawiarnianym, kiedy orkiestra spędzi smutek z serc słuchaczy, zapomina się nawet o bolących zębach i innych dolegliwościach, jak tego dowodzi następujący wypadek, którego ofiarą padł pewien urzędnik pocztowy. Biedaczysko przybył z Vailly do Paryża z bólem zębów, ażeby się poradzić dentyście. Udając się w podróż zabirał ze sobą znaczną sumę pieniędzy w postaci biletów skarbowych, i pożyczek państwowych, wkładając blisko ćwierć miliona do teki skórzanej. Było to w niedzielę. Ale w poniedziałek z samego rana pan Berthomeuf

NAWIĄZAŁ BLIŻSZA ZNAJOMOŚĆ Z DWIEMA DAMAMI,

które mu urozmaicały pobyt w stolicy w ciągu całego dnia i nocy następnej.

Cała trójka udała się następnie do hotelu

przy ul. Saint-Denis. Podana kawa, wydała się urzędnikowi pocztowemu dziwnie podejrzana. Mimo tego przecież Berthomeuf dotrzymywał towarzystwa obu damom, poczem niezłownie usnął.

Alc przebudzenie było mniej wesołe: wokół był pusty, a

OBIE DAMY ULOTNIŁY SIĘ ZABRAWSZY UPRZEDNIO TEKĘ Z PIENIĘDZMI.

Zrozpaczony urzędnik powłókił się ku stacyi z miną tak przygnębiającą, że zwrócono na niego uwagę. Po kilkugodzinnej włóczęzce zdecydował się wreszcie udać na policję. Wyglądał jednak tak zdenerwowany i podniecony, że urzędnik policyjny, nie mogąc zrozumieć jego urywanych słów, wziął go w pierwszej chwili za furjata.

Urzędniczyna najwidoczniej osioblany przez swą prawą żonę, początkowo

PRAGNAŁ UKRYĆ DRAŻLIWE MOMENTY SWOJEJ PRZYGODY

w obawie, ażeby nie doszły niewłaściwych uszu. Na poczekaniu wymyślił więc nieprawdopodobną historję: „Moja żona była bardzo cierpiąca. Przyjechałem do Paryża, ażeby się poradzić u pewnego okulisty. Ale w poniedziałek spotkałem na ulicy pewną damę, z którą spędziłem ostatnią noc w hotelu.

OD TEJ CHWILI NIC NIE PAMIĘTAM.

W tym samym jednak czasie do głównego urzędu policyi śledczej zjawił się niejaki Vivient, właściciel niewielkiej restauracyi, przynosząc ze sobą torbę skórzaną i całą jej zawartość w sumie 252 tysięcy franków. Vivient opowiedział, że nocą zjawił się w jego restauracyi jakiś jegomość, prosząc o przechowanie torby do następnego rana. Takę złożono w kase, ale jej nadawca po odbiór się nie zgłosił. I oto urzędnik rozpoznał w niej własną tekę i te same pieniądze. Śledztwo wykazało, że prowincjonalny urzędnik został przez swą wesołą towarzyszkę

NAPOJONY JAKIMŚ ŚRODKIEM NASENNYM W KAWIE, POCZEM OBRABOWANY.

Uszczęśliwiony jednak odzyskaniem pieniędzy, urzędnik wyznał całą prawdę dopiero teraz. Okazało się, że jego żona wcale nie była cierpiąca i nie potrzebowała okulisty. Zadowolony z odzyskanej straty pan Berthomeuf wyjechał natychmiast z Paryża zarzekając się, że już więcej znajomości przygodnych zawierać nie będzie.

Prąd elektryczny zabił rybaka łowiącego ryby.

Niejaki Grummer w Illinois w Ameryce łapał ryby na wędkę w potoku, w którym założone były druty elektryczne. Nagle wędka drgnęła — ryba widocznie połknęła haczyk. Rybak wyciągnął wędkę i nagle przewrócił się na brzegu.

Metalowa część wędki weszła w kontakt z drutem elektrycznym i biedny rybak został zabity prądem na miejscu.

Mniej niebezpiecznym w danym wypadku byłby węgorz elektryczny lub drętwa, które sprawdzają najczęściej tylko chwilowe, bardzo przykre odretwienie członków.

Reklama dźwignią bandlu!

Guy de Chantepleure.

138

Ślub w aeroplanie

Przeoczyła z francuskiego
Marya z Dzieduszyckich Komorowska.

— 000 —

Mileżał, nie wiedząc, co ma powiedzieć, nie mogąc mówić z nadmiaru wzruszenia i pytając siebie, czy zrozumiał.

Wtedy bardzo cichutko, bardzo łagodnie z wielką prostotą rzekła Amy:

— Przybyłam właśnie z powodu tego niebezpieczeństwa, Wilhelmie, bo gdybyś miał umrzeć, to wolę umrzeć z tobą.

I wzniosła ku niemu błagalne oczy, tak, jak przed chwilą.

A Wilhelm nie potrafił już tym razem przed niemi umknąć..

Zapominał wszystko, zapominał swoje skrupuły, wahania, co go dręczyły i które może jeszcze gdzieś tkwiły w głębi jego umysłu; nie zastanawiał się nad tem, czy cud, który małe dziewczę tak wale i bojaźliwe przeistacza w kobietę odważną i pełną poświęcenia, miłością się zwie... Był pewny z tą samą, co i ona naiwnością, że obecność ubóstwianej zapewnił mu zwycięstwo, dlatego, że jest szczęściem, zdawało mu się, że niebezpieczeństwa przestały istnieć, że śmierć, owo złowrogie widmo, pełna po czerni ziemi i nie zdolna dotrzeć do ukochanej jego w regionach przez morza i światła, w które chciała za nim podążyć... i gdzie ją chciał unieść ze sobą.. Czuli się niepokonani i tryumfujący.

Ale chwila poważną była, decydującą i pamiętał o tem, nawet wśród upojenia przez tego snu, że gdyby to był chłód, bycia, to pragnienia, która unosi, lecz, że musi być pełną niewzruszonej energii... Więc powściągnął płomienne fale, które ogniem zakłócały jego umysł, spokojny, wysiłkiem, który go doprowadził do najłaskawiejszego panowania nad sobą, rzekł tylko:

— Będziemy żyć, ukochana moja dziecino, przysięgam ci to... Będziemy żyć... lecz usłuchajcie mnie, drogiego ma pasażerko... weźmiecie... uniosę ze sobą...

— Będziemy żyć... — powtórzyła półgłosem...

Lzy perlily się na jej rzesach, ale rozumiała, że się Wilhelm nie chciał rozrzewniać i że winna była teraz wobec niego także spokojną być, pogodną i silną... Więc uśmiechnęła się, spoglądając mu w oczy... poczem podała mu swe usta w milczeniu.

Pan Patain wracający do hangaru, bardzo zaniepokojony, widział lub odczuł ten jej ruch.

— A więc — rzekł — zgoda zapanowała pomiędzy wami na szczęście!

— Tak, zawarliśmy umowę... Wobec tego, że pan Vignol jest chory, Wilhelm mnie zabiera ze sobą zamiast niego!...

— Jak to, panią?

Przerazony zwrócił się pan Patain do Wilhelma, który się trochę nerwowo uśmiechnął i głową kiwnął w milczeniu.

Na to zalało uczucie zdziwienia całą fizyognomię pana Patain i to zdziwienie podobne do osłupienia i tak smutne, że mały Vignol zagryzał usta, by pozostać poważnym, Amy zaś roześmiała się otwarcie.

— Ach! tego zawiele! — krzyknął pan Patain, gdy tylko odwrócił się do Wilhelma. — Oto cię, któryś miał być moim gościem, co odrzuca wszystkich, co nie się ofiarowują jako pasażerowie! — rzekł, patrząc na niego z takim nadmiarem nad tem, czy też nie lęka się on może jakiejś katastrofy... i co potem, nagle, decydując się zabrać ze sobą małe kobicidatko i z taką nadmiar prostotą, jak gdyby chodziło o przejechanie ze jakiejś katastrofy i co potem nagle decyduje, oto Kerjeau śmiało może powiedzieć o sobie, że drogiemu, podobnego temu dziwaka nie ma zaiste na świecie!

VIII.

Słońce wschodziło różowe, leciuchnemi pokryte obłokami. Pogoda zapowiadała się nienajgorzej. Można się było wprawdzie obawiać trochę mgły, lecz za to nie będzie wiatru... a to najważniejsze. Ptak oczekiwał na łące Miramar, obszernej i pustej... Małą swą rączką dotykała się Amy białego skrzydła, jak gdyby je pieściła... Gawędziła swobodnie z panem Patain i z małym Vignol, lecz przypomniawszy sobie coś nagle zawołała Kerjeau, który dawał ostatnie rozkazy mechanikowi Capelude.

— Wilhelmie nieprawdaż, że się spuściwy w San Pietro d'Oreimi i że tam nas będzie oczekiwać auto? Ale dokąd zdążymy stamtąd wobec tego, że nam pan Patain pozwala uniknąć z Ajaccio i usunąć się od hałaśliwego zachwytu tłumów?

— Do Corte, sądzę, małutka i do Bastie..

— Doskonale!

Spoglądając na pana Patain.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Jak zaczęła karierę Asta Nielsen.

Pierwsza z współczesnych gwiazd filmowych rozpoczęła od dramatu. — „Poskromienie złośnicy” i kobiecy „Hamlet”. — Ze śpiewaczki — aktorka kinowa.

Jeden z korespondentów pism wiedeńskich opisyje wizytę u Asty Nielsen mieszczącej obecnie w Berlinie.

Świetna artystka, pierwsza, która otworzyła wielki pochód niezliczonych już dziś gwiazd filmowych, mieszka w wykwiintnej willi, położonej wśród ogrodów.

Artystka przyjmuje gości w empirycznym salozrniku i chętnie opowiada mu interesujące szczegóły o sobie.

Najlubiejszą jej rolę — mówi — jest każda, którą gra. Obecnie pasjonuje ją „Poskromienie złośnicy”, która dla niej wystawiają i „Lulu” Wedekind, do której zdjęcie niebawem przyjdzie. W ostatnich latach najwięcej satysfakcyi dało Astie Nielsen wystawienie „Hamlet” gdyż, jej zlanie, Hamlet jest kobietą, która ukrywa swą pleć i przebiera się za mężczyznę, by tylko móc zemścić się na mordercach ojca.

Do filmu przeszła Asta Nielsen z teatru. Karierę

teatralną zaczęła bardzo wcześnie, bo w dwudziestym roku życia.

Przy pomocy pewnego nauczyciela śpiewu, doświadczonego starowiny, którego poznała w przypadkowym towarzystwie i który potem uczył ją śpiewu Asta Nielsen została zaangażowana do chóru opery królewskiej w Kopenhadze. W tym czasie twórczość filmowa znajdowała się jeszcze w powijakach.

Przypadek chciał, że amerykański przedsiębiorca kinematograficzny, Paweł Dawidson, właściciel małej wytwórni, która fabrykowała drobne jednoaktówki dla jego sześćdziesięciu kinematografów w Niemczech, zobaczył Astę Nielsen w jednej z fars i zaproponował jej większą rolę w trzyaktowej sztuce. Sztuka miała powodzenie, Amerykanin sięgnął głębiej w kieszeń, założył towarzystwo filmowe i zaangażował Astę Nielsen na stałe.

W ten sposób artystka weszła na film, na którym dzisiaj ogląda ją co wieczór przeciętnie 120.000 osób w 600 kinematografach obu półkul.

Obcinacze warkoczy i rozpruwacze sukien.

Policja amerykańska zanotowała od pewnego czasu szereg wypadków, które świadczą o chorobie umysłowej, polegającej na tem, że osoby umysłowo chore

OBGINAJĄ DZIEWCZĘTOM WARKOCZE I ROZPRUWAJĄ KOBIETOM SUKNIE.

Oto przykłady:

Helen Becker, uczęszczająca do szkoły publicznej w Belweder, New Jersey, padła ofiarą obłąkańca „Kuby Rozpruwacza”. Ellen Tracey, odzwiernia domu pod Nr. 16 Hamilton Street, w New Yorku została zamordowana przez takiego samego zbrodniarza.

Helena Becker przed kilku miesiącami z próżnymi konsekwkami wracając ze szkoły została napadnięta przez niskiego, barczystego mężczyznę, który

OBGINAŁ JEJ DŁGIE WARKOCZE I SCHOWAŁ JE DO KIESZENI.

Napróżno krzyczała i płakała. Policja zajęła się tą sprawą.

Ellen Tracey, odzwiernia, znaleziona została w domu zamordowaną przez obłąkańca, należącego do tego samego typu i co poprzednio wymieniony. Suknie i koszula pokrajane były w szrapny. Przytem ciało również długimi cięciami noża raniono. Przywołani lekarze stwierdzili, iż morderstwa dopuścił się człowiek umysłowo chory, który w napadzie szału ostrym nożem kraje suknie kobiet, znany w kryminologii otyp „Kuby rozpruwacza”.

Poszukiwania policyjki zostały na chwilę przerwane, gdy z Los Angeles doniesiono, że podobny wypadek zdarzył się tam powracającej w aucie wieczorem z teatru p. Rogers. Na schodkach samochodu uczuła, jak ktoś nożem po jej grzbiecie pociągnął i zdarł długi pasek materii. Odwróciła się szybko i zauważyła kobietę uciekającą przez tłum ku bocznej uliczce. Zbrodniarka zdołała uciec.

Przed kilku laty aresztowano w Paryżu

MĘCZYZNE, U KTÓREGO ZNALEZIONO 65 WARKOCZY.

Odstawiono go do zakładu dla obłąkanych, gdy stwierdzono, że warkocze należały do dziewcząt, którym zostały odcięte w kolejach podmiejskich i na ulicach. Zdawałoby się, że obcinanie warkoczy jest przestępstwem, dążącym do zarobienia pieniędzy przez sprzedaż włosów ludzkich, bardzo poszukiwanych przez fryzjerów damskich. Atoli tak nie jest. Obłąkami z nadzwyczajną starannością

PIELEGNUJĄ I SPLATAJĄ TE WŁOSY,

ozdabiając je wstążkami i obwijając je jedwabnymi papierem.

Ciekawem jest, że choroba ta

POJAWIA SIĘ U LUDZI UMYSŁOWO NIEROZWINIĘTYCH,

albo bardzo dobrze rozwiniętych. Rzadko zdarza się u ludzi zwykłych, przeciętnych.

Typem człowieka bardzo wykształconego, a

jednak umysłowo chorego był pisarz angielski Oskar Wilde, autor wielu dzieł niepospolitej wartości. U ludzi umysłowo upośledzonych choroba ta jest dziedziczna. Jeżeli ktoś w rodzinie był umysłowo chory lub oddawał się pijactwu, albo innym nałogom, to w następnym lub trzecim pokoleniu

POJAWIŁO SIĘ ZBOCZENIE POWYŻEJ OPISANE.

Po wojnie światowej wszelkie choroby umysłowe, do których należą po części nałogi pijactwa, morfizmu i t. d. rozpowszechniły się z nadzwyczajną szybkością i objęły warstwy ludności, które zawsze były najzdrowszym elementem społeczeństwa. Rozstrojenia wskutek gwałtownych eksplozji, niernormalnego życia, wiecznego naprężenia, wiecznej obawy i sztucznego podniecania się do waleczności i brawury, sprawiło, że nerwy żołnierzy, którzy z wojny wrócili są w najwyższym stopniu nadwężone.

Ci, którzy mieli sposobność mordowania ludzi, oglądania trupów poszarpanych, plwających się we krwi i przysłuchiwania się przeciągłym, strasznym jękom konających

SĄ MATERIAŁEM, NA KTÓRYM CHOROBA TA PASOŻYTUJE.

W każdym razie policja i lekarze pilnie badają objawy tej choroby, studyują jej okresy i pobudki, gdyż obawiają się, że może ona rozpowszechnić się i przejść w stadium zwyrodnienia.

Z SZEROKIEGO ŚWIATA.

CHOLERA I TYFUS NA UKRAINIE. Według danych ukraińskiego komisaryatu dla spraw zdrowia, na Ukrainie szerzy się epidemia tyfusu i cholery. W pierwszych czterech miesiącach bieżącego roku zarejestrowano 42.688 wypadków tyfusu brzuszowego, 137.000 tyfusu płamistego i 153.578 wypadków tyfusu powrotnego. Z nadejściem wiosny miejsce tyfusu zajęła cholera, na którą umierają codziennie w południowej Ukrainie setki ludzi. W Odesie zapada dziennie na cholere 100 ludzi. Epidemia objęła również Nikolajew, Jekaterynosław, Połtawę, Kijów i Azowsk.

STRASZNE STOSUNKI W MOSKWIE. List z Moskwy, datowany z końca kwietnia doosi o następujących fantastycznych stosunkach: Dziesięć rubli w złocie płacą od 11—20 milionów rubli sowieckich. Zwykły robotnik zarabia miesięcznie 20 milionów rubli. Wizyta u doktora kosztuje od poł do 1 miliona rubli. Ci, którzy zarabiają 50 milionów rubli miesięcznie, nie żyją lepiej, jak dawniej zarabiając 50 do 60 Szylingów czyli 30 rubli. Stan szkół jest okropny. Na uniwersytecie moskiewskim jest przeszło trzydzieści tysięcy słuchaczy. Podręczników niema żadnych. Sale wykładowe w zimie nie opalone. Profesorowie nie mogą doczekać się wypłaty pensji. W dodatku każdy wykład musi przejść cenzurę. Na prowincyi jest jeszcze gorzej. Nikt nie jest w stanie płacić fantastycznych cen, chłopci przestali zupełnie kupować, z powodu zupełnej ruiny.

AKCYA RATUNKOWA W ROSYI. Komitet pomocy dla głodnych w Rosyi, którym kieruje Szwed Nansen, żywi obecnie 640.305 dzieci i 392.214 dorosłych.

(1) NA 1 LEKARZA — 726 PACYENTÓW wypada w Stanach Zjednoczonych; w Niemczech przypada na 1 lekarza 1.400 osób; (przed wojną okragło 2.000).

WYBORY W HOLANDYI. Przy wyborach do drugiej Izby w Holandyi prawica zyskała 9 mandatów. Nowa izba liczy 59 członków prawicy i 41 członków lewicy.

Ludzki fenomen.

Ogólna senzację w Ameryce wzbudza taki Laurelle, który potrafi przekręcić zupełnie głowę na plecy. Laurelle utrzymuje, że aby doprowadzić mię, śnie swój szyi do tego stanu giętkości, ćwiczył codziennie przez 3 lata z rzędu.

DZIAŁ EKONOMICZNY.

Ameryka dusi nagromadzone złoto. GROZI TO POWAZNYM KRYZYSEM GOSPODARCZYM.

Prasa amerykańska zaniepokojona jest opinią kontrolera skarbu federalnego p. Crissingera, który oświadczył, że nagromadzenie złota w Stanach Zjednoczonych zagraża całemu światu.

Głosy tego rodzaju już niezmiernie powstawały wśród wybitnych ekonomistów europejskich i amerykańskich. Ale kapitalisci amerykańscy od trzech lat zawzięcie zwalczają każdy krok, któryby miał na celu pomoc finansową Europie puszczeniem w ruch stosów złota, bezczynnie leżących w Ameryce.

Teraz dopiero kapitał amerykański, rozumiejąc, że sytuacja tego rodzaju nie może trwać do nieskończoności, pracuje nad wynalezieniem sposobu, któryby ulży przeciążonym kasom w Stanach Zj. W Paryżu radzą bankierzy europejscy i amerykańscy nad międzynarodową pożyczką dla Europy, w której złoto zebrane w Ameryce znalazłoby się w ruchu.

Największe bowiem skarby, o ile nie są w obrotu, nie tylko, że nie przynoszą zysków, lecz jednocześnie paraliżują system ekonomiczny w stosunku do swych rozmiarów.

Ameryka obecnie posiada dwie trzecie złota całego świata. Unieruchomienie tego olbrzymiego bogactwa podnosi wartość dolara, a zabija waluty innych państw, które na pokrycie papierowych pieniędzy złota nie mają.

Taki stan trwał do nieskończoności nie może. Jest on szkodliwy dla Ameryki zarówno, jak dla reszty świata. Jest prawdą, że bez pomocy amerykańskiej Europa nie wybrnie z chaosu ekonomicznego, wytworzonego skutkiem wojny. Ale jest także prawdą, że Ameryka zabełnianiem swoich magazynów bankowych złotem i srebrem przeciąga do nieskończoności kryzys swój przemysłowy i bezrobocie i staje w obliczu poważniejszych jeszcze przesileń gospodarczych.

